

Nyerges Gábor Ádám

Kilengési együtttható

Ugye ilyen vagyok, ugye tényleg egészen ilyen vagyok? Ilyen vagy, nyugtattam meg rá sem nézve a képre, amit lóbált, mindig ugyanazt a képet lóbálta, amikor rájött. De biztos, nem csak úgy mondd? Nem, már miért mondanám? Nem tom. Itt elgondolkozott. Kaptam pár perc pihenőt. A képen amúgy nem volt semmi különös, egy nő látszott rajta, a tekintete már kilógott a keretből és az öve alatt se látszódott semmi. Ült. Egy kinyúlt pulóver volt rajta. Ha még pár centit nyúlik a nyakánál, meg sem marad rajta. Egyértelműen kivehető volt, hogy nem volt rajta melltartó. Tudtam, miért izgatja ennyire pont ez a kép. A vállak miatt. Sok egyéb hasonlóság nem volt a nő és közte, de pontosan ugyanolyan vékony, csontos válluk volt. A nő cigit tartott a kezében, a hamu már épp leesni készült. Ő többnyire nem dohányzott. Többnyire én sem. Behallatszott a hálóból, hogy megint rátört a roham. Hogy ő olyan-e. De egészen olyan. Úgy hagytam rá minden alkalommal, hogy olyan, hogy akár tényleg lehetett is volna olyan. Így utólag visszagondolva tényleg olyan is volt. De akkor mindegy volt nekem. Tulajdonképp most is az. Neki viszont az élete múltott rajta. Legalábbis akkoriban úgy érezte. Az a nő volt ugyanis a *művész-nő*. Nagybetűkkel kellett volna mondanom. A kékharisnya. A nagyvilági. Na, A NAGYVILÁGI. Igen, így mindjárt más. Persze neki sem volt oka panaszra. A külsőségek megvoltak. Még a cigi is, csak nem tudtam róla. Előttem nem csinálta. Épp leszokóban voltam. Mármint én tényleg. Na jó, többnyire. De a dohány a legkevesebb. Megvolt a szakadt és elegáns határán mozgó öltözködés, a kurvás smink, a kellőnél mindig egy fokkal kihívóbb nézés, a hangos, erőltetett műkacaj, minden este a kötelező irodalmi program, és persze ő is megvolt. Mindenkinek nagyjából. Az, hogy velem volt épp akkortájt, csak annyit jelentett nagyjából, hogy pont végigért egy kör. Hogy hanyadszorra, nem akartam belegondolni. Ilyen kóbor lény volt ő akkoriban. Lakásról lakásra adogatták egymásnak a különböző festők, költők és zenészek. Néha szobrászok is. Szóval ez a kép volt a mániája. Ekkoriban más már nem is nagyon érdekelte. De mégse volt egészen olyan. Hiányzott belőle az ösztön. Túlságosan erőltette talán. A versei közt amúgy voltak jók is. A képei közt kevésbé. Nem volt túl jó az ágyban. Viszont rossz se. Legalább szép volt. Azaz, hogy ő maga mennyire volt szép, nem tudom. A tekintete azonban ellenállhatatlanná tette. Amikor magától nem lett elég hisztériás, bevett annyi pirulát, ahánytól az lett. Szerettem a magam módján. Mint egy kis kopott, kivert macskát. Az apja többször megerőszkolta és elverte gyerekkorában. Ezt még a rohamok megjelenése előtt mondta el, így nagy valószínűséggel igaz. Az anyjáról sosem beszélt. Még részegen sem. Gondoltam, ez jelenthet valamit, így nem kérdeztem. Akkoriban mind ilyenek voltunk. Kisiklottak. Nem végérvényesen. Nem menthetetlenül. Csak úgy hagytuk. Mint amikor hátradőlsz a székkal pontosan addig, de egy fokkal sem tovább, mint ameddig esés nélkül kilenghetsz. Na, ezt csináltuk mi azokban az években. Kilengtünk. És azt hittük, fiatalok vagyunk. Holott azok

voltunk. Meg voltunk győződve róla, hogy művészek vagyunk. Némelyikünk az is volt. Mások csak a pénzre mentek. Vagy a hatalomra. Többnyire is-is. Igazából mindenki erre ment, csak volt, akinek nem jött össze. Eleninte utálta a nevét. Matild, így csak egy tehenet hívnak. Nem engedte volna, de nem is akartuk becézni. Aztán rájött, hogy ez különlegessé teszi. Valamelyest. Onnantól kezdve a nevéen kellett szólólgatnom, míg elélezett. Gyanítom, másképp nem is ment volna neki. Mindezek dacára, azt hiszem, boldogok voltunk. Én többnyire azt hívom boldognak, amikor csak úgy vannak körülöttem a dolgok. Különösebb erőfeszítés nélkül. Hogy jó vagy rossz dolgok, nem számít. Egyszer levágta a gyűrűsujját. Épp rájött megint a hoppáré. Háromszor hánytam a nem is tudom mitől. A frigő legfelső polcára már napokkal azelőtt gondosan oda volt készítve egy tál jég. Talán attól hánytam. Most visszagondolva legalábbis határozottan úgy tűnik, hogy attól. Aznap éjjel dobtam ki végleg. Összevérezte a padlót.

*

Most meghívom egy kávéra a büfében. Rágyújtunk. Régi szépeket emlegetünk, aztán trágáran felordít, hogy elég ebből, de közben nevet, már két oktávval mélyebbről, mint régen, harmincévnyi ráraakódott hamu alól nevet most, de a tónus mit sem változott. Mostanában egyre gyakrabban csináljuk ezt. Igazgató vagyunk és helyettes.

